

New York Timesi bestsellerite autor

CARLA NEGGERS

Teine raamat

SEE ÖÖ
OHAKA TEEL

Swifti jõeoru romaan

Carla Neggers
That Night on Thistle Lane
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Carla Neggers
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M03307216
ISBN 978-9949-25-885-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee.

Mu kolmele õele Bonniele, Hildale ja Gretchenile –
mitte miski pole võrreldav külma ojja hüppamisega
kuumal suvepäeval!

Üks

Kimalased sumisesid kobrutavates naistenõgestes kiviterrassi serval, ainus heli, mis häiris New Englandi kuuma suve õhtupoolikut. Phoebe O'Dunn jälgis üksikut kimalast punakaslilla õie kohal hõljumas, otsekui peaks ta aru, mida teha, seejärel sööstis kimalane rohelisteks värvitud pingist mööda, kus Phoebe istus, ning kadus üle ürdi- ja lilleaia. Ühtki tema kaaskimalastest ei järgnenud.

Phoebe oli terrassil koos oma õe Maggie ja sõbranna Olivia Frostiga, et arutada lähenevat *vintage*-rõivaste moedemonstratsiooni nende väikelinna raamatukogus, ent jutt oli vältimatult kaldunud heategevuslikule maskiballile, mis pidi toimuma järgmisel õhtul Bostonis, kahetunnise tee kaugusel. Maggie ja Olivia kavatsesid minna. Phoebe mitte, aga ta võib neid kostüümide osas aidata.

Kleidid tulevad täiuslikud.

Kui tal oligi olnud mingeid kahtlusi, siis olid need hajunud, kui Maggie ja Olivia vajasid oma toolidele ümmarguse naturaalsest puidust laua ümber terrassil ja teatasid, et nad on ummikus. Oli jäänud ainult kakskümmend neli tundi, kui nad pidid Knights Bridge'ist lahkuma, et Bostonisse minna, ja neil polnud aimugi, mida selga panna.

Phoebel oli. Ta oli lasknud kleidid juba puhastada ja nüüd rippusid need tema väikese maja tagatoas Ohaka teel, ainult veidi maad Knights Bridge'i linnaväljakust eemal. Ta polnud neid veel maininud, sest – nojah, ta ei teadnud isegi miks, välja arvatud see, et ta tundis tahes-tahtmata, nagu paljastaks ta kellegi teise saladuse. Ta oli need kleidid avastanud kaks nädalat tagasi salapärases peidetud ruumis raamatukogu pööningul. Seni ei olnud ta kleitidest ega ruumist kellelegi rääkinud.

„Oleksime pidanud selle varem välja nuputama,” ütles Maggie päevavarjuga laua juurest. Nagu Phoebel, olid ka Maggie'l metsikud maasikapunased juuksed, tooni võrra tumedamad ja neli tolli lühemad kui õel. Ja neil olid tedretähnid. Palju tedretähne, eriti Maggie'l.

„Dylan ei andnud meile palju varem teada,” ütles Olivia veidi kriitiliselt. Tema kihlatu Dylan McCaffrey oli ostnud piletid heategevuslikule maskiballile, et toetada vastsündinute intensiivhoolduse osakonda Bostoni haiglas. Ta oli ulatanud piletid Oliviale just enne seda, kui oli koos sõpradega läinud White'i mägedesse paariks päevaks matkama. Olivia lisas ohkega: „Ma ei ole veel kunagi maskiballil käinud.”

„Mina samuti mitte,” ütles Maggie. „Me peame Bostonis kellegi leidma, kes saab kostüümide osas aidata.”

Phoebe kuulas kimalasi, kes naistenõgestes usinalt toimetasid. Tema ja Maggie olid Oliviaga eelkoolieast alates sõbrad olnud. Nad olid kogunenud Olivia tagaaeda. Heledajuukseline ja ilus Olivia oli kevadel Knights Bridge'i tagasi tulnud, et muuta oma klassikaline 1803. aasta keskkorstnaga maja Carriage Hilli taluks. Selle käigus oli ta kohtunud Dylani, endise hokimängija, nüüd rikka San Diego ärimehena ja temasse armunud. Mehe

saabumine Knights Bridge'i oli pööranud Massachusettsi kõrvalise talupoegliku linnaelu pea peale.

Lükanud hälbinud lokid tagasi, tõusis Phoebe püsti. Tema ja Maggie kandsid mõlemad suvekleiti ja sandaale, kuid Olivia oli lühikestes pükstes ja vanas T-särgis, olles veetnud hommikupooliku oma aias. Kui ta oli Bostonist lahkunud, oli ta pannud oma graafilise disaineri oskused ja piiritu energia tööle, kujundades oma ajaloolise maja ümber idülliliseks paigaks näituste, koosolekute, sõbrannaõhtute ja vajadusel ka pulmade tarbeks, kaasa arvatud tema õe lähenev laulatus septembris ja ta enda oma detsembris.

„Sa oled olnud hirmus vaikne, Phoebe,“ märkis Olivia. „On sul ideid, mida me võiksime selga panna?“

„Ma mõtlesin parajasti...“ Phoebe püüdis kõlada sundimatu. „Mis oleks, kui te rõivastuksite Audrey Hepburniks ja Grace Kellyks?“

Olivia tõukas oma tooli tagasi ja silmitses Phoebe ilmse huviga. „Kuidas me peaksime Audrey Hepburniks ja Grace Kellyks rõivastumisega toime tulema? On sul midagi mõttes?“

Maggie, kahe väikese pojaga toitlustaja, tõusis oma jääteega püsti, piparmündivõrse ja sidruniviil, mille ta oli kunstipäraselt klaasiäärele haakinud, nüüd jääkuubikute keskel hulpimas. Ta heitis Phoebele lõbustatud pilgu. „Kas sa näed mind Audrey Hepburni või Grace Kellyna? Ükskõik kummana?“

Phoebe naeratas õele. „Kindlasti. Miks mitte?“

„Sul on tõepoolest hea kujutlusvõime,“ märkis Maggie. „Mis need on, kas kleidid, mis toodi *vintage*-rõivaste moedemonstratsiooni jaoks?“

Phoebe kõhkles, kuidas oma selgitusega välja tulla. Knights Bridge'i avaliku raamatukogu direktressina oli *vintage*-rõivaste

moedemonstratsioon tema ajusünnitis, suvelõpu üritus, mis haarak tervet kogukonda. See tutvustaks rõivastust 1900-ndatest kuni aastani 1975. Raamatukogu mitmesugused lugemisgrupid keskendusid 21. sajandi raamatutele, ajalookselt abistas, kohalikud ärid annetasid toitu ja lavastamismaterjale – see oli kõikide jõupingutusi nõudev projekt, mis oli nüüd lõpuks valmis saamas.

Phoebe oli avastanud selle pisikese peidetud ruumi, kui ta otsis raamatukogu pööningult mida iganes, mida ta saaks moedemonstratsiooni jaoks ära kasutada. Tundus, nagu oleks ta astunud ajakapslisse, salajasse peidupaika. Ruum oli täidetud reproduktsioonidega kleitidest, mis pärinesid 1960-ndate aastate filmidest ja erinevatest ajalooperioodidest – keskaeg, regentlus, Victoria aeg, Edwardi valitsemisaeg, möllavad kahekümnendad.

Kes oleks võinud sellist asja ennustada?

Ta tahtis teada rohkemat, enne kui kellelegi rääkida. Kes oli selle ruumi teinud? Kes oli seal töötanud ja kõik maha jätanud? *Miks?*

Kas keegi teine teadis sellest?

Ta oli raamatukogus vabatahtlikult tööle hakanud teismelisena, töötanud seal ka kolledži ajal, ent polnud iial kuulnud ainsatki sõna peidetud pööninguruumist.

Viimaks ta vastas: „Igaüks on kirstud ja kastid seinakappidest ja pööningult selle moedemonstratsiooni jaoks läbi sorinud. Seni on see olnud üksnes lõbu.”

Olivia noogutas. „Ma aitasin vanaemal tema auto pagasiruumi täis laadida vanu rõivaid nii temalt kui ka ta sõpradelt. Nad kõik on sellest ideest vaimustatud.”

„Ma tean isegi mitut kleiti, mis oleksid maskiballiks sobivad,” lausus Phoebe. „Eriti kaks neist. Ma ei ole nende suuruses kindel, aga me võime neid kohandada, kui tarvis.”

„Kergem on õmblust sisse võtta kui välja lasta,” pomises Maggie.

„Kui me peame õmblusi välja laskma, saaksime lisada riba samasugusest või kontrastsest materjalist,” märkis Olivia. „See on ju maskiball. Mitte keegi ei löö meid välja, kui meie kostüümid on väheke veidrad.”

„Te kannate ka maske,” ütles Phoebe.

„Ah jah. Usutav salgamine.” Olivia naeris, ilmselt meeldis talle see mõte. „Mitte keegi ei pea teadma, et see olen mina, kes püüab end Audrey Hepburnina näidata.”

„Mitte Audrey Hepburni endana,” parandas Phoebe. „Ühe tegelasena, keda ta on mänginud.”

Olivia naeris. „Noh, see muudab kõik, eks ole? Hei, kui üks neist kostüümidest sobib, olen kahe käega poolt.”

„Mina samuti,” ütles Maggie mõnevõrra väiksema enesekindlusega. „Oled sa kindel, et sellega on kõik korras? Me ei astu kellelegi varvastele, kui paar kleiti laename?”

„Kõik on korras,” vastas Phoebe, jättes asja sinnapaika. „Miks te ei võiks hiljem mu majakesest läbi astuda? Võime avada pudeli veini ja te võite vaadata, kas need kleidid teile sobivad.”

„Aga kuidas sinuga on, Phoebe?” küsis Olivia. „Nüüd sa pead meiega kaasa tulema. Me ei saa minna ballile nagu kurjad kasuõed ja jätta sind tuleasemest tuhka välja pühkima. Dylan jättis pool tosinat piletit. Mitte keegi ei kasuta neid, kui meie seda ei tee.”

Iga kord, kui Olivia Dylanit mainis, võis Phoebe näha, kui väga ta sõbranna meest armastas.

Õnnelik lõpp.

Phoebe lemmikraamatud ja -filmid olid õnneliku lõpuga ning ta tervitas tegelikus elus romantilist õnnelikkude lõppu, nii haruldane, kui see võiski olla.